

Sygn. akt II KK 255/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r.,

sprawy **K. C.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. z art. 197 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt V Ka 117/15

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi

z dnia 13 października 2014 r., sygn. akt V K 621/14

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego K. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. V Ka 117/15, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi z dnia 13 października 2014 r., sygn. V K 621/14, skazujący K. C. za czyn z art. 197 § 1 k.k., uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca K.C., wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku sądu II instancji i w konsekwencji uznanie oskarżonego za niewinnego zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania ponownie sądowi I instancji. Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.

polegające na jego niezastosowaniu i niedokonanie tym samym zmiany przez sąd II instancji wyroku sądu I instancji, naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 1 i 2 k.p.k. polegające na nienależytej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji zapadłego w sprawie oraz naruszenie art. 5 § 2 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Łodzi w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego K. C. jest oczywiście bezzasadna, z uwagi jednak na złożony wniosek o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, Sąd Najwyższy zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k. ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w tej kasacji.

Za całkowicie chybiony uznać należy zarzut II kasacji odnoszący się do obrazu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 k.p.k. polegającej na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji. Analiza uzasadnienia skarżonego orzeczenia wskazuje, że Sąd Okręgowy w Łodzi prawidłowo przeprowadził kontrolę instancyjną poprawności wyroku Sądu I instancji, w związku ze zgłoszonym w apelacji zarzutem błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd ten podał dlaczego uznał bezzasadność wskazywanych w apelacji uchybień i dlaczego podzielił ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy. Sąd odwoławczy przeprowadził analizę oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji na okoliczność przypisanego skazanemu przestępstwa z punktu widzenia rygorów, które określa przepis art. 7 k.p.k. i wskazał na dowody sprawstwa skazanego i uzasadnił dlaczego uznał za niebudzące wątpliwości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Uzasadnienie orzeczenia tegoż Sądu wskazuje nadto, że zostały prawidłowo ocenione zeznania pokrzywdzonej J. C. oraz jej siostry J. C.1, a także wyjaśnienia K. C., z uwzględnieniem różnic, zmian i doprecyzowania w jego wyjaśnieniach. Podważając sposób dokonania oceny wyjaśnień skazanego i zeznań świadków, skarżący oprócz jej zanegowania nie odniósł się żadną miarą do bardzo szczegółowych i precyzyjnych argumentów zaprezentowanych przez Sąd Okręgowy w Łodzi, które pozwalały mu aprobować ocenę w toku kontroli instancyjnej. Konsekwentnie natomiast skarżący usiłuje

forsować tezę o rozwiązłym trybie życia pokrzywdzonej oraz, iż do zbliżenia doszło za jej zgodą, która została w sposób zasadny odrzucona przez oba Sądy.

Skoro Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby orzeczenie Sądu I instancji wydane zostało z naruszeniem przepisów prawa procesowego, ani też by doszło do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę, to zarzut naruszenia art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. jest również oczywiście bezzasadny.

W sprawie tej Sąd odwoławczy nie przeprowadzał nowych dowodów, ani też ich nie oceniał, dlatego też należy uznać, iż zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. sformułowany w punkcie III kasacji jest zarzutem skierowanym przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji. Na tym etapie postępowania nie jest to więc zasadne, gdyż kasacja winna wskazywać błędy jakich dopuścił się Sąd odwoławczy rozpoznając apelację.

Powyższe wskazuje, że Sąd Okręgowy w Łodzi rozpatrując niniejszą sprawę nie dopuścił się naruszenia przepisów, o których mowa w kasacji obrońcy skazanego, a analiza całości akt sprawy pozwala stwierdzić, że brak jest również uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego K. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.